

Anàlisi

Antoni Segura i Mas

Historiador

'FAUDA'

F

El mot *fauda* significa en àrab 'caos' i és la paraula en clau que utilitzen les forces encobertes israelianes per advertir els membres d'un comando infiltrat entre les organitzacions palestines que han estat descoberts. Ho sap bé Benjamin Netanyahu que, amb l'aquiescència de Donald Trump, anunciava ara fa un any la intenció d'annexionar prop d'un 30% de Cisjordània. Amb això perseguia un triple objectiu: desviar l'atenció dels seus problemes judicials -està imputat per diversos delictes de suborn, frau i abús de poder-, obtenir el suport dels colons de cara a les eleccions del setembre del 2019 (les segones de les tres celebrades entre el maig del 2019 i el març del 2020 per les dificultats de trobar una majoria parlamentària i la seva resistència a deixar el govern) i aprofitar-se del desconcert internacional -sobretot als països àrabs i de la UE- que provocava la piròmana política de Trump: anunci del trasllat de l'ambaixada dels Estats Units a Jerusalem, reconeixement de la sobirania israeliana sobre els alts del Golan, abandonament del principi dels dos estats com a solució del conflicte i presentació de "l'acord del segle" per a l'Orient Mitjà" que deixa la vall del Jordà en mans d'Israel.

L'annexió d'una part de Cisjordània s'havia d'iniciar l'1 de juliol, però Netanyahu la va posposar a causa de l'oposició internacional (incloses algunes comunitats jueves de la diàspora) i de comandaments de les Forces de Defensa d'Israel (FDI) -que temien el col·lapse de l'Autoritat Nacional Palestina i una situació d'ingovernabilitat als territoris ocupats-, el retraïment dels Estats Units -inclòs l'artífex de "l'acord del segle" i gendre de Trump, Jared Kushner, que ara veuen l'annexió com una dificultat per mantenir la bona sintonia amb les monarquies de la península aràbiga- i el desacord del candidat demòcrata, Joe Biden. A tot això s'afegia la greu crisi econòmica provocada per la segona onada de la pandèmia de la covid-19 a Israel (100.716 casos confirmats el 22 d'agost i 809 morts, sobre una població de 9 milions d'habitants, un 20% dels quals són àrabs) que ha donat lloc a protestes contra

el govern. Als territoris palestins, els casos confirmats són 18.313 i els morts 122, amb una població de 4,5 milions.

L'OCUPACIÓ DE CISJORDÀNIA

L'obsessió de Netanyahu per expulsar els palestins i ocupar tot Cisjordània no és nova ni és un patrimoni exclusiu de la dreta israeliana. També l'esquerra sionista ha participat d'aquest anhel per incorporar el Gran Eretz Israel (els antics regnes de Judà i Israel, la "terra promesa" per Jehovà a Moisès), on hi ha els territoris ocupats palestins. Així, el moviment Gran Eretz Israel, creat per intel·lectuals laboristes, va iniciar la colonització de Cisjordània amb l'establiment de l'assentament

L'obsessió de Netanyahu per expulsar els palestins i ocupar tota Cisjordània no és nova ni és un patrimoni exclusiu de la dreta israeliana

de Kiryat Arba a Hebron el 1968. Era el triomf del fonamentalisme politicoreligiós, en virtut del qual la política deixa de ser la pràctica del possible per convertir-se en "un espai per a l'aplicació de veritats eternes". A partir de llavors, "el messianisme politicoreligiós, amb el seu violent desafiament a la democràcia en nom d'una religió total i intransigent, s'havia

Netannyahu, amb el secretari d'estat americà, Mike Pompeo, en una compareixença aquesta setmana. A sota, protestes a Israel contra Netannyahu, acusat de corrupció. Al costat, protestes de palestins contra americans, israelians i els Emirats Àrabs Units EFE

de convertir en una de les majors amenaces per a l'estabilitat política [...]", ja que: "Assignava un significat social i polític a les veritats o maneres de pensar teològiques [...]. Els escriptors i pensadors propers a la cultura laborista es van sumar al cor del xovinisme messiànic. De fet, li van proporcionar una legitimitat intel·lectual." (Shlomo Ben-Ami).

I aquest ha estat un dels objectius més perseguits per Netanyahu, sempre oposat a una pau que considera claudicant amb els palestins, des que va ser primer ministre d'Israel (del 1996-1999 i ara des del

**Netanyahu,
davant les
dificultats
creixents
del seu govern,
maniobra per
desconcertar
tothom i
guanyar temps**

2009). Aquest és el motiu del desconcert internacional que va provocar l'anunci (fet per Donald Trump, no pas pels protagonistes de l'acord!), a mitjans d'aquest mes, de l'establiment de relacions diplomàtiques entre els Emirats Àrabs Units (EAU) i Israel a canvi que les autoritats israelianes

paralitzin l'annexió del territori palestí ocupat. Després d'Egipte (1979) i Jordània (1994), els EAU són el tercer país àrab a reconèixer l'Estat d'Israel.

A què obeeix aquest canvi sobtat de Netanyahu que renuncia així a una de les seves promeses electorals més reiterades? I en el cas dels EAU? Netanyahu, davant les dificultats creixents del seu govern i la incertesa de la continuïtat de Donald Trump a la Casa Blanca, no fa més que posar en marxa una *fauda* per desconcertar tothom i guanyar temps però, probablement, sense cap voluntat de complir el que ha acordat amb els EAU. Aquests s'uneixen contra l'enemic comú –l'Iran no es menciona en l'acord, però n'és la clau, atesa la por que desperta en les monarquies petrolieres– i, ja sense pudor, no malden per demostrar que la causa palestina només ha estat durant més de mig segle un pretext per desviar l'atenció de la falta de llibertats i la conculcació dels drets humans en les teocràcies del Golf (ací l'Iran inclòs).